

Tamás Mártonra. Elefánt, fafaragó és író így lesznek közös hősei az ördög által megkísértett világnak.

Az ördög, a teremtő gonosz ott van a szétzilált elefánttörténelemben, a részekre osztandó Münchenben és a parázna Bakonymérőn. „Az ördögre szükség van. Az ördög tartja karban a lélek istállóját” – állítja a Sátán, aki megjelenik álmokban, levélben ad megbízást, vezeti az ördögügyi főosztályt, és készül szerződéskötésre. „Az ördög költő, ezt nem is igyekezett eltitkolni. De mért ír prózát is? Az olyan prózai dolog. Hogy ki írja a szöveget, amikor egy író lejegyzí, az még a legegyszerűbb novellák esetében is kérdéses.” Az ördög, a leleményes gonosz olyan szereplője a regénynek, akinek nem kell rivaldafénybe állnia ahhoz, hogy fontos szereplőnek tekintsük. Provokálja az alkotást, örül a regényeknek, de beéri kabáttal is, aprópénzre váltja a tehetséget, ha kell, sugallja a nagy műveket. „Nincs is szükség hókuszpókuszkokra. Az ördög talán nincs is, de a jogait ezen túl kabát védi. Rendezett világ kezdődik. (...) A felismert hazugságok boldogsága úgy ömlött el rajtam, mintha tudnám, mit csinálok. De egyikünk se tudta.” – ezzel a vallomással zárul a regény. A kabát a biztonság, a védelem, amire ezek szerint az ördögnek is szüksége van, talán jobban, mint szerződésre vagy a megkísértett lelkek hűségére. „Nem azért írunk egy általunk annyira tisztelt író pár soha meg nem történt napjáról, mert utána kutattunk, és biztosak vagyunk benne, hogy semmi ilyesmi csakugyan nem történt vele, hanem mert elirigyeltük a kabátját.” A kabát ugyanis műalkotás, angyalhajszállal őrzött, emberre szabott mesterremek.

HALSZELETEK, 50×60 CM (AKRIL, VÁSZN) 2014.